

**“IK HEB IEMAND
NODIG DIE ME
VEILIGHEID GEEFT.
EEN STABIELE
FACTOR”**

Actrice Halina Reijn (33):

Volgende maand gaat haar monoloog *La voix humaine* in première. En bijna tegelijk komt haar tweede boek uit. Werklust kan actrice Halina Reijn dus niet ontzegd worden. “Als ik weet dat er een periode aankomt waarin ik helemaal niks hoef, word ik bang.”

“ALS JE JEUGD JE WORDT ONTNOEMEN, WIL JE DAT IN DE REST VAN JE LEVEN INHALEN”

Op het moment dat ik Halina's huis binnenkom om haar te interviewen, is de fotograaf nog druk bezig. Daardoor heb ik de kans om een indruk te krijgen van de ruimte waar de 33-jarige actrice woont. Ze heeft haar inrichting rustig gehouden met een lange eettafel, een grote bank en weinig aan de muur. Opvallend is het Gouden Kalf dat ergens onder in een open kast staat. Eigenlijk is het de enige verwijzing naar haar acteursbestaan. Behalve Halina zelf natuurlijk, want haar carrière gaat al jaren als een trein. De komende maanden staat ze in het toneelstuk *La voix humaine* waarin ze een wanhopige vrouw speelt die in de steek gelaten is door haar minnaar. Het stuk gaat over het laatste gesprek dat de vrouw voert met de man die haar hart gebroken heeft.

Je staat dit hele toneelstuk alleen op het podium. Is dat extra spannend?

“Het is een eer dat ik het mag doen, maar het is inderdaad ook doodeng. Ik heb het stuk een paar maanden terug al in Antwerpen gespeeld en ik was vreselijk bang. Ik ben gewend om met meerdere mensen op het podium te staan, om interactie te hebben en ineens sta je daar helemaal in je eentje. Alle ogen zijn alleen op jou gericht. Jij bent de enige die je tekst kan vergeten en als dat zou gebeuren, is er geen andere speler die je kan redden. Dat beangstigt me enorm. In het geval van deze monoloog is het ook nog eens extra moeilijk om de tekst te onthouden, omdat het een telefoongesprek is. Je hoort maar één kant van het verhaal, maar dat betekent wel dat

ik lappen tekst moet onthouden met soms geen enkele logica. Ik ben als de dood dat ik het ineens niet meer weet.”

In *La voix humaine* speel je een vrouw die wanhopig is door liefdesverdriet.

Herken je jezelf in haar?

“Ja, heel erg. Toen we begonnen met de repetities van dit stuk was er net een einde gekomen aan mijn drie jaar durende relatie. Het was dus heel confronterend om in deze monoloog zinnen uit te spreken die ik niet lang geleden nog letterlijk tegen mijn ex-vriend Roy (Aermouts, cabaretier, red.) gezegd had. Tegelijkertijd hebben die repetities juist ook iets heel therapeutisch gehad: omdat ik zo hard geconfronteerd ben met de lijdensweg van het liefdesverdriet, is er uiteindelijk iets heel moois uit gekomen. Ik ben nu in staat mijn eigen ellende naakt op het toneel te zetten en dat kan het publiek echt waarderen. Want net zoals ik met Roy in de pijnlijke situatie zat dat ik onze relatie niet wilde loslaten en heb gesmeekt en vooral ook heb gekant van diep, diep ongeluk, zo heeft bijna iedereen wel eens iets dergelijks meegeemaakt. En dat raakt mensen tot op het bot. Ze herkennen zichzelf. Ze weten hoe klein en nederig je je kunt voelen, als je geliefde niet langer bij jou wil zijn.”

Komt Roy ook kijken naar het stuk?

“Sterker nog. Hij heeft het al gezien. Hoewel de première voor Nederland pas volgende maand is, heb ik het stuk al wel gespeeld in Antwerpen ter ere van een theater dat zo veel jaar bestond. Het toeval wil dat Roy in Antwerpen woont en dus kwam hij daar naar me kijken. Van tevoren was ik er heel nerveus over, maar uiteindelijk heeft het ons heel erg goed gedaan. Na afloop van het stuk hebben we samen flink moeten huilen. We weten nu veel beter wat er tussen ons is misgegaan.”

En dat was?

“Roy en ik waren creatief gezien een superduo. Hij cabaretier, ik actrice, dat ging op bepaalde vlakken als een trein. Maar we waren ook twee kinderen. Twee boze kinderen die een heftige jeugd achter de rug hebben. We hebben allebei onze vader verloren en dus herkenden we het gevoel van 'half wees-zijn' bij elkaar heel sterk. Helemaal lukte het ons niet, waarschijnlijk juist daardoor, om de stevige basis te leggen die je voor een relatie nodig hebt. Er is, denk

ik, toch altijd een sterkere nodig. Iemand die veiligheid met zich meebrengt. En dat miste bij ons. Als we bij elkaar waren, kwam onze meest kinderlijke kant naar boven. We waren heel afhankelijk van elkaar. Enorm bang om elkaar te verliezen. Dat ging op een gegeven moment niet meer. Wij hebben allebei iemand nodig die ons veiligheid geeft. Een stabiele factor. Dat besef sijpelde langzamerhand door, maar dat betekende niet dat we van de ene op de andere dag zomaar een punt konden zetten achter onze relatie. We hielden vreselijk veel van elkaar en toch moesten we toegeven dat het tussen ons niet werkte. Dat kostte tijd. Ja, ik vond het heel moeilijk om Roy los te moeten laten. Om het idee op te geven dat we niet samen oud worden.”

Is er inmiddels een nieuwe liefde in je leven?

“Ja, maar het is allemaal nog heel pril. Het voelt voor mij heel diep, maar ik wil niet te snel op de dingen vooruitlopen. We zullen zien wat ervan gaat komen.”

Je haalde net de dood van je vader al aan. Hoe heeft zijn dood jouw leven beïnvloed?

“Ik had een heerlijke jeugd tot mijn vader op mijn tiende overleed aan een longembolie. Hij werd maar 54 jaar. Mijn moeder, zus en ik bleven alleen achter. Ik herinner me dat ik me op slag heel onveilig voelde. Mijn vader was een soort cliché-vader: mannelijk, sterk en hij waarborgde de veiligheid binnen het gezin. Vanaf zijn dood hield mijn jeugd op en als je jeugd je wordt ontnomen, dan wil je dat in de rest van je leven inhalen. Tenminste, daar lijkt het bij mij een beetje op. Vooral als je mijn liefdesrelaties bekijkt. Vóór Roy had ik een relatie met Stefan. Hij was veel ouder en had al een gezin. Zijn oudste kind scheelde niet heel veel met mij, dus ik kon bij wijze van spreken achter in de rij aansluiten. Maar ja, zoals dat binnen gezinnen gaat: je komt een keertje in de puberteit en dan wil je losbreken. Zo ging het ook bij Stefan en mij. Ik ging rebelleren en verliet hem. Al met al lijkt het me duidelijk: mijn vader heeft een gat in mijn leven achtergelaten, dus iedere keer als er een leuke man langskomt, moet hij dat gat opvullen. En dat werkt natuurlijk niet zo. Daar ben ik inmiddels wel achter.”

Je bent nu drieëntertig. Heb je zelf al de behoefte om moeder te worden?

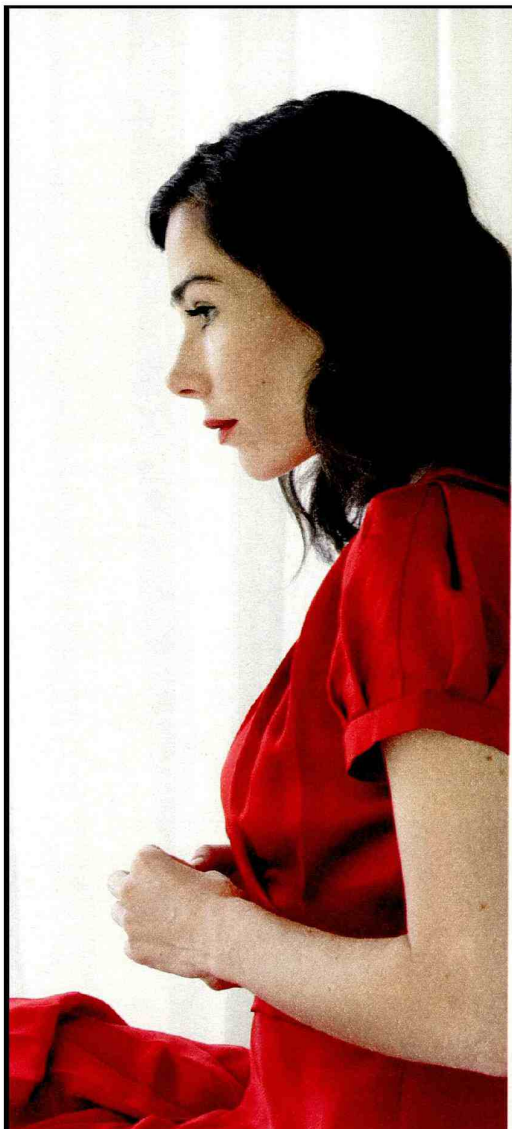
(DAG)BOEK

Nadat in 2005 haar debuutroman *Prinsesje Nooitgenoeg* verscheen, komt Halina Reijn op 9 oktober a.s. met een verzameling van haar beste columns in de bundel *Halina-Doen alsof ik iemand anders ben*. Het boek leest als een dagboek en geeft een inkijkje in het leven, het werk en de liefde van de actrice. Halina over haar boek: "Ik heb gemerkt dat met enige regelmaat iets opschrijven me aanzienlijk gelukkiger maakt. Ik hoop natuurlijk dat de lezer het ook de moeite waard vindt."

WIE IS HALINA?

Halina Reijn (33) is actrice en speelde rollen in toneelstukken als *Hamlet*, *Het temmen van de feeks* en *Rouw siert electra*. Bij het grote publiek kreeg Halina vooral bekendheid door haar rollen in de film *Ik omhels je met duizend armen*, *Zwartboek* en *Valkyrie*. In 2007 vertolkte ze de rol van Mabel Wisse Smit in de tweedelige televisieserie *De prins en het meisje*. Halina schreef daarnaast de roman *Prinsesje Nooitgenoeg*.

**“IK BEN NU
IN STAAT
MIJN EIGEN
ELLENDEN
NAAKT OP
HET TONEEL
TE ZETTEN”**

◁ “Ik moet je zeggen dat ik dat allemaal heel ingewikkeld vind. Over kinderen krijgen kan ik alleen maar zeggen dat ik soms denk dat ik uiteindelijk spijt zal hebben als ik ze niet krijg, maar verder niet. Als ik m’n nichtje of neefje vasthoud, dan komt er wel even zo’n moederhormoon los, maar als je echt kinderen wilt, dan moet die aandrang volgens mij heel groot zijn. En dat heb ik dus niet. Al weet ik natuurlijk wel dat de klokt tikt. Daarbij vind ik trouwens dat je er ook voor je kinderen moet zijn. En ik zie niet hoe ik dat zou moeten doen. Ik ben altijd weg. Het is gewoon heel jammer dat de maatschappij nog niet is meegegroeid met de vrouwen die een carrière hebben. In mijn wereld van onregelmatige uren is er nul kinderopvang. Er zijn natuurlijk wel actrices die kinderen hebben, maar die zie je wel vaak bladeren in hun agenda’s om te passen en te meten rondom repetities en voorstellingen.”

Je werkt veel en hard, zeg je wel eens nee?

“Daar ben ik inderdaad niet zo goed in. Ik vind het eng. Aan de ene kant omdat ik een enorme verbinding voel met Toneelgroep Amsterdam, het gezelschap waar ik bij speel, en aan de andere kant omdat ik niet weet wat ik moet doen met vrije tijd. Als ik weet dat er een langere periode aan komt waarin ik niets hoeft, word ik bang.”

Waarvoor?

“Voor mijn gedachten over Het Leven. Over wat er het afgelopen jaar allemaal gebeurd is. Ik ga me af zitten vragen welke beslissingen ik heb genomen en wat ik daar achteraf van vind. Het kan heel overweldigend zijn als je de dingen zo lang voor je uitgeschoven hebt. Het zijn demonen die wegblijven door hard te werken en die de kop opsteken zodra je vakantie houdt.”

Je bent dus een piekeraar?

“Ja, van stilte kan ik gaan piekeren, maar gelukkig weet ik inmiddels dat dat richtingsloze gevoel meestal maar een paar dagen duurt. Die eerste tijd zorg ik ervoor dat ik veel afspraken heb: hier een broodje met die vriendin, daar een kop koffie met die bekende. En dan langzamerhand verzamel ik de moed om eens een avond alleen thuis te blijven en alles over me heen te laten komen.”

Heb je genoeg tijd voor vrienden en familie?

“Nee, absoluut niet. Acteurs leiden een

onregelmatig bestaan. Het is geen baan van negen tot vijf en niet iedereen begrijpt dat. Ik ben door dit leven ook wel vrienden kwijtgeraakt: als zij vrij waren, stond ik op het toneel. Daarom trek ik over het algemeen het meest op met mensen uit de toneelwereld. Zoals Carice (van Houten, red.). Wij zien elkaar soms ook tijden niet, maar dat is geen probleem voor ons. Zij is veel op reis en ik ook maar als het kan, zoeken we elkaar op.”

Wat bindt jou en Carice?

“Zo op het eerste gezicht lijken we misschien niet zo op elkaar. Ik kom over alsof ik het allemaal wel voor elkaar heb en zij is wat vager, maar wat ons bindt is die heel grote liefde voor dit vak en daarbij een soort moeizame verhouding met het echte leven. Bovendien zijn onze carrières heel erg gelijk op gelopen en dus kon ik altijd bij haar terecht als ik bijvoorbeeld moest kiezen tussen drie projecten. Een ander had op zo’n moment misschien gezegd: ‘Wat zeur je nou, dit is een luxeprobleem’, maar Carice begreep het, omdat zij in hetzelfde schuitje zat.”

Zijn jullie nooit jaloers op elkaar, juist omdat jullie ook elkaars concurrenten zijn?

“Nee, bij haar heb ik daar nooit last van, terwijl ik die gevoelens bij anderen ook heus wel ken, hoor. Het heeft waarschijnlijk te maken met hoe Carice in het leven staat. Ze is totaal niet competitief. Ik geloof er heel erg in dat je elkaar dingen moet kunnen gunnen en dat je niet moet trappen in de valkuilen van dit vak. Als je gelooft in je eigen authenticiteit, heb je geen concurrentie. Carice en ik hebben wat dat betreft fundamenteel dezelfde principes. Zij is een heel waardevol iemand in mijn leven. Het voelt alsof ik haar al eeuwen ken. Terwijl de laatste jaren wel gebleken is dat de mannen in mijn leven komen en gaan, vind ik houvast in het feit dat mijn vriendschap met Carice voor een heel leven is.” ◻

De Nederlandse première van *La voix humaine* is op 13 oktober in Amsterdam en het stuk is daarna te zien in verschillende theaters in Nederland. Voor de speellijst, www.toneelgroepamsterdam.nl.